

свиватъ на по стари. Истина, че дѣдо Павльо е билъ отъ село, но въ хубавитѣ дрѣхѣ не можелъ да се различи отъ богатъ гражданинъ.

Всѣкога, когато баща имъ се уморявалъ, отивалъ да си почива на широкия чардакъ и гледалъ какъ си играели дѣцата около него. Често пѣти въ това врѣме запитвали тѣ баща си за много нѣща.

Въ неговата стая постоянно дохождали хора да си поржчватъ картини. Тогава дѣцата се затайвали въ нѣкой кѣтъ на рисуванята и отъ тамъ гледали какъ се спазаряватъ за нѣкоя картина.

— Кога ли и азъ ще порастнѣ, да станѣ живописецъ? — казалъ единъжъ Петко: — и азъ ще си направѣмъ рисуваня като татка, ще ѣ украсѣмъ стѣнитѣ съ рисувани глави, рѣцѣ и съ всѣкакви картини.

— Ами ще имашъ ли и ти награда за хубавитѣ картини, както баща ни? — съ завистъ попитало сестричето му.

— Разбира се, — отговори гордѣливо Петко. Ще видишъ ти, Марийке, какъ азъ ще нарисувамъ една хубава картина! ще ѣ окача на стѣната, пъкъ хората ще дохождатъ да ѣ гледатъ и ще си поржчватъ картини.

— Ама и азъ ще ѣ гледамъ, и азъ! на ли? — извикало сестричето му твърдѣ весело.

— Не ще и дума, Марийке, нали ми си сестра и ти ще ѣ гледашъ, — отговори Петко.

Въ тоя день дѣцата дълго мечтаели въ умѣтъ си за бѣдѣщата си майстория и работа.